

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

พอแล้วไม่ทุกข์

เมื่อวานนี้ทองคำไม่ได้เลยเราก็เลยละอายจะอ่าน ดอลลาร์ได้ ๓ ดอลลาร์ ทองคำที่เข้ามาที่นี้บ่อย ๆ เวลานี้ก็ทางกุสัสมิ ผาแดง แล้วหนองกอง ทั้งสามนี้มาบ่อย แล้วก็คงศรีชมภู มาบ่อยสามสี่จุดนี้

วันนี้ให้เขาเตรียมไปเอาของ วันนี้ไปสองรถตู้เลยไปภูวี่ เอาของเต็มรถเลย คือนาน คราวนี้น่าจะสามเดือนสี่เดือนละมั้ง ตั้งแต่ออกพรรษามาแล้วนี้ได้ไปหรือเปล่าไม่รู้ นะ เราะลึกไม่ได้ว่าไปภูวี่ น่าจะไม่ได้ไปนะ คราวนี้ทิ้งระยะห่างมากทีเดียว ตามธรรมดาเราไปสองเดือนครึ่งหนึ่งบ้าง บางที่เดือนละหนก็มีถ้าว่างก็ไป คือเอาตามเวลาของเราที่ว่าง เราไปนี้หมายถึงเราไปเยี่ยมไปดูพระ อบรมพระเล็ก ๆ น้อย ๆ แล้วก็ถามสิ่งของที่เรাজัดส่งไป ของที่เราให้เป็นประจําอันเรียกว่าเราเผื่อไว้ทุกสิ่งที่เรากำหนดไว้ ที่ออกรายการอันนั้นเท่านั้น ๆ อย่างน้อยต้องให้ได้เท่านั้น นอกจากไม่มีจริง ๆ ก็จำเป็นถ้ามีแล้วอย่างน้อยต้องให้ได้เท่านั้น ๆ เป็นกำหนด ๆ

อันนี้เราส่งประจําเดือน เราไปไม่ไปไม่สำคัญพอถึงเวลาเขาไปเอง จวนสิ้นเดือน ๆ ตั้งแต่วันที่ ๒๕-๒๖ ไป เขาจะไปวันไหนเขาก็ไปของเขา เราก็คิดไว้เป็นแง่พิเศษเลยส่งไปทางไหนเอาปลายทางมา จากเขมรนั่นนะ ให้ทางโคราชเป็นจุดศูนย์กลางส่งทางไหนมา โคราชส่งมาอุดรฯ อุดรฯ ไทรมอบอกทางนี้ คือจวนสิ้นเดือนทางไหนเขาจะเตรียมของมา พอปลามาถึงปั๊กก็ไปละ อย่างน้อยนอกจากจำเป็นจริง ๆ อย่างน้อยต้องให้ได้ ๖๐ กิโล วันละสองกิโล พวกปลายทางนี้เพื่อมาทำเป็นปนเป็นน้ำพริกอะไร ๆ ไปเป็นประจำวัน นอกจากไม่มีจริง ๆ ก็ยกไว้ แต่ส่วนมากจะได้ราว ๘๐ กว่ากิโลขึ้นไป

มาที่ไรเราถามทุกที่ ๘๒-๘๓ กิโล ก็เรียกว่าสองกิโลกว่าในวันหนึ่ง ๆ สำหรับพระจำนวนตั้งจุด ๓๐ เอาไว้ที่วัดภูวี่ ตั้งจุด ๓๐ องค์ไว้ ท่านคงตั้งเองเพราะเราบอกไว้กว้าง ๆ แล้วว่า ถ้าพระตั้งใจปฏิบัติ คือเราไปดูสถานที่เรียบร้อยแล้วเป็นที่เหมาะสมอย่างยิ่ง เรียกว่าชั้นเอกในการปฏิบัติจิตตภาวนา ไปเที่ยวดูหมดตระเวนดูข้างบนหมดเลย เพราะแต่ก่อนยังหนุ่มยังน้อยไปไหนมาไหนสะดวกสบาย พอไปถึงครั้งแรกเลยเราก็ตระเวนดูหมด พอกลับมาแล้วก็บอกท่านอุทัยเลย ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งปานนี้สิบกว่าปีแล้วนะ บอกว่า ถ้าเป็นพระตั้งใจปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมในทางด้านจิตตภาวนาแล้ว มาเท่าไรให้มาเราจะรับเลี้ยงตั้งแต่บัดนี้ต่อไป มีข้อแม้ก็คือว่า ถ้าเป็นพระเหลวไหลโลเลให้ไล่ออกจากภูเขาทันที อย่าให้หนักภูเขาอุกนี้ เต็ดด้วยกัน

ที่นั่นท่านก็รับ ดูเหมือนจะตั้งจุด ๓๐ ไว้ มากกว่านั้นบ้างลดบ้าง ๓๐ กว่าบ้าง ส่วนกรณีพิเศษบางที่ถึง ๕๐ ก็มี อันนั้นเป็นกรณีพิเศษ ส่วนมากจะอยู่ใน ๓๐ กว่า ๒๗-๒๘ องค์ในย่านนี้ เป็นประจำมา แล้วสิ่งของที่เราสั่งก็สั่งให้พอ คำนวณไว้หมดเลย คำนวณไว้เรียบร้อยแล้วเพื่อ ๆ แล้วเพื่อว่าวัดแถวนั้นมาติดต่อกันไป ก็บอกไว้เลยว่าให้ท่านไป เราไม่อาจที่จะไปส่งชอกแซกไปได้ทุกแห่งทุกมุม เรามาส่งจุดศูนย์กลาง ถ้าท่านจำเป็นท่านมาขอให้ให้ท่านไปเลย แล้วไม่ต้องเกรงใจ ถ้าว่าขาดอะไรให้บอกไปเลย อันนี้เราเพื่อเพื่อความสะดวกของท่านว่า ขัดข้องอะไรให้บอกไปเลย คือทางโน้นจะจัดส่งมาทันที นอกจากสิ่งที่เรากำหนดไว้แล้ว เป็นกรณีพิเศษที่พระท่านมาติดต่อกัน อาจจะไปบ้าง เราก็ให้บอกไปเลย แต่ท่านก็ไม่เคยบอก ไปท่านก็บอก เหลือ

นี้เราจึงห้ามตัดขาดเลยไม่ใช่ธรรมดาเนาะ ไม่ให้ใครไปตั้งสถานที่อยู่ที่นั่น วัดนั้นสำหรับพระโดยเฉพาะ เด็ดขาดด้วยนะเราเป็นคนสั่ง ท่านจะไปทำอะไรขึ้นไม่ได้เนาะ เพราะเราเป็นคนดูแลหมดทั้งวัด พระเท่าไรเราเลี้ยงหมดเลย เพื่อสงเคราะห์ทางด้านอรรถธรรม ต่อไปนี้จะไม่แล้วนะคำว่าอรรถว่าธรรมมรรคผลนิพพาน มันจะมีตั้งแต่ส้วมแต่ถ่านเต็มวัดเต็มวาเต็มบ้านเต็มเมืองไปแล้ว เราวิตกวิจารณ์มากจริง ๆ เพราะฉะนั้นจึงเน้นหนักทางด้านจิตตภาวนา สนใจกับพระปฏิบัติเป็นอย่างมาก เช่นอย่างวัดนี้เรารับเลี้ยงตลอดเลย เรียกว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ วัดนี้ร้อยเปอร์เซ็นต์ เพื่อ ๆ เพื่อไว้หมดทุกอย่าง

ส่วนที่เขาจะหาพิเศษให้เขาหาเอา ได้มากเท่าไรไม่ต้องมาถามเรา เปิดโล่งไว้หมดเลย ส่วนที่เรากำหนดไว้นี้เป็นสิ่งจำเป็น เช่น ข้าวสาร น้ำตาล น้ำปลา น้ำมันพืช แล้วก็ปลา นี่ลงในบัญชีไว้ให้เขาปฏิบัติตามนี้เลย ส่วนนอกจากนี้เขาจะหามาเท่าไรก็ตาม พวกหวานพวกคาวอะไร เขาไปแต่ละครั้งนี่พวกอาหารสดอยากได้สักก็กิโล เป็นกะละมัง ๆ อันนี้ไม่นับเข้านั้นนะ พวกปลาที่โกยเอาจากลำแม่น้ำโขงทั้งหมด ใส่กะละมังเต็ม ๆ พวกเนื้อก็พวกเนื้อหมู พวกไก่พวกอะไร และของแห้งอาหารยาว เช่น กุนเชียง ได้มากเท่าไรยิ่งดี บอกไว้เลย ให้เต็มรถ ๆ ไปครั้งหนึ่งนี่รถ ๔ คัน หกล้อคันหนึ่ง สี่ล้อสามคัน แล้วบอง(กระดานเสริมด้านข้างให้บรรจุของได้มากขึ้น) ขึ้นนี้เต็มหมดเลยทั้งสามคัน รถหกล้อก็บองอยู่แล้วบองเต็ม ๆ สี่คันรถเต็ม หากว่ารถไม่พอให้เอาอีกเพิ่มอีก เขาบอกว่าพอ เขาไปเที่ยวละสี่คันรถ ๆ ทุกเดือน ๆ เป็นประจำ

ว่าทำอะไรเราจริงเราไม่ได้ทะเลาะแหละนะ ถ้าลงบทไหนแล้วเท่านั้น เคลื่อนไม่ได้เลย เราปฏิบัติตัวของเรามาอย่างนั้น เราปฏิบัติต่อสิ่งทั้งหลายส่วนรวมมันก็มีลักษณะอย่างนั้นไม่ค่อยผิดเพี้ยนจากกันไป จริงจังมาก นี่ก็กำลังสั่งแล้วแต่เช้า เมื่อเช้านี้รับสั่งแล้วสักเดี๋ยวลูกก็มา ไม่นานจะมาแล้ว เขาก็รู้เวลาเราจะไป พอมาเราก็ออกเดิน

ทางไปเลย วัดนี้เป็นวัดที่เหมาะสมมาก เราห้ามไม่ให้ใครไปปลูกสถานที่ไปภาวนาอยู่ที่นั่น มันจะเลอะ ๆ เทอะ ๆ ไม่เอา ตัดบทเลย บอกเด็ดขาดด้วยนะ บอกท่านอุทัยไว้เด็ดขาดเลย ห้ามไม่ให้ใครไปสร้างอะไร ๆ ที่นั่น

สำหรับแม่ครัวก็มีในบ้านของเขาเขาทำให้ วันละสี่ห้าหลังคาเรือนเขาก็ทำให้ พระป่าพระกรรมฐานกินดีกินดีหาอะไร มีอะไร ๆ พอยังชีวิตให้เป็นไปวันหนึ่งเท่านั้นพอ ๆ พระท่านปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมท่านไม่ได้ยุ่งในการอยู่การกินการหลับการนอน ท่านมุ่งต่ออรรถต่อธรรมอย่างยิ่ง พอยังชีวิตให้เป็นไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น สำหรับพระผู้มุ่งต่อธรรมไม่ยุ่งยากอะไรเลย ศาสนาจึงเป็นศาสนาที่สะอาดมากที่สุดยอด ความยุ่งยากไม่มี เพื่อความสะดวก ๆ ความสงบร่มเย็นเป็นสุข ๆ นี่คือศาสนา ไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมนะ เพราะฉะนั้นพระที่มุ่งอรรถมุ่งธรรมจึงอยู่สะดวกสบาย ใครก็ตามถ้ามุ่งอรรถมุ่งธรรมแล้วไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม มีชื่อมีแปอยู่สะดวกสบาย

จะทุกข์จะจนขึ้นอยู่กับหัวใจที่มันไม่พอ ถ้าหัวใจไม่พอแล้วมีเท่าไรก็ไม่พอ ทุกข์มากที่สุดคือพวกนี้พวกไม่พอ พวกพอนี้ไม่ทุกข์นะ มีมากมีน้อยหัวใจมันพอ สบาย ๆ ยิ่งฟาดกิเลสออกจากหัวใจเป็นลำดับลำดับแล้ว ยิ่งพอนขึ้นเป็นลำดับนะ ภาชนะนี้ลดลง ๆ ไม่มีอะไรจะเป็นภาชนะ ก็มีแต่กิเลสมันสร้างภาชนะความยุ่งยากให้หัวใจระนะ พอธรรมะชะล้างไปตรงไหนกิเลสจะเบาลง ความยุ่งยากจะเบาลง ความทุกข์จะเบาลงเป็นลำดับลำดับ ไปอยู่ที่ไหนก็สบาย

เราคิดดูซิบ้านเมืองของเรามีอะไรดอยาก ที่มันดอยากเป็นบ้ากันอยู่ก็คือความไม่พอนั่นเอง ถ้าว่าข้าวก็หาชิ เมืองไทยเราที่ไหนบกพร่องวะ เต็ม อยู่ข้าวอยู่น้ำอยู่เมืองไทย อาหารการบริโภคไปที่ไหนเต็มไปหมดดอยากอะไร ถ้าหากว่าอยู่ไปด้วยความเป็นธรรมพอเหมาะพอดีแล้วก็เรียกว่าพอเพียง เพียงพอ อันนี้มันไม่พอนั่นสิ สิ่งเหล่านี้มีมากแล้วมันก็อยากค้าอยากขาย อยากได้อ้อหลังลายมาวางไว้เป็นดับ ๆ ให้ชมตายก็ตามเถอะขอให้ชมอ้อหลังลาย เข้าใจไหมละ กระดาษตีตราหลังลายใส่ไว้ นั่นเขาทำไว้เพื่อความสะดวกสบายต่อการไปมาหาสู่ การประสานซึ่งกันและกัน เพราะมนุษย์เป็นสัตว์หมู่สัตว์พวก อยู่ด้วยกันต้องมีการประสานซึ่งกันและกัน

การซื้อขายแลกเปลี่ยนนี้เป็นธรรมดาของมนุษย์ซึ่งเป็นสัตว์พวกสัตว์หมู่ อยู่ร่วมกันจะต้องปฏิบัติต่อกันอย่างนี้ จึงต้องมีสิ่งเหล่านี้มาไว้ ไม่ได้มีมาไว้เพื่อให้เป็นบ้ากับอ้อหลังลายนะ เวลานี้มันเป็นบ้ากับอ้อหลังลายมากต่อมาก ไม่มีใครพูดอย่างนี้เราพูดพิจารณาหมดแล้วจึงเอามาพูดผิดไปที่ตรงไหน ทุกสิ่งทุกอย่างมันสมบูรณ์พูนผล ที่บกพร่องก็คือเป็นบ้ากับอ้อหลังลาย คนกำลังจะตายเพราะติดกับอ้อหลังลายเวลานี้ ทุกอย่างเต็มไปหมด อ้อหลังลายนี้มีเท่าไรไม่พอ นี่ละพาคนให้ทุกข์มากเวลานี้ สร้างบาป

สร้างกรรมไม่รู้จักบาปบุญรศวรรค์พรหมโลก จะเอาให้ล่มจมกันทั้งบ้านทั้งเมืองก็คือ ใจหลังลายนี้ตัวสำคัญนะ

อย่างอื่นอดอยากที่ไหน มันมีอยู่ทั่วไปไม่เห็นอดอยาก สิ่งที่มีมันเป็นเรื่องจริง ๆ ก็คือ อันนี้เอง มันถึงได้ร้อนมากล่ะซี นี่ก็เราดูศิลาคนค้าสินชายทะเลลักออกมาตามห้างตามร้าน ร้านไหน ๆ เต็มไปด้วยสินค้า ดูซิตามีทุกคน ร้านไหนสินค้าบางก็มีหรือ เต็มร้าน ๆ แต่คนจะเข้าไปซื้อไปหาไม่ค่อยมีนะ ดูเอาซิ สิ่งเหล่านี้ทะเลลักออกมาจากโรงงานต่าง ๆ ไหลมา ๆ เพื่อขาย ๆ ที่นี้เมื่อขายไม่ออกเพราะไม่มีใครซื้อ มันก็สะท้อนไปหาโรงงานนะซี เดี่ยวโรงงานเจ๊งได้นะ เพราะเหตุใด คนงานก็มีปากมีท้องไม่อยู่ไม่กินได้หรอก นั้นละมันจะเจ๊งตรงนั้น ทะลักแล้วก็สร้างคนให้ฟุ้งเพื่อเห่อเหิมมากขึ้น ๆ ความทุกข์มากขึ้น ความยุ่งเหยิงวุ่นวายมากไปตาม ๆ กัน นี่โลกหาความสุขไม่ได้ตลอดวันตาย

ไม่ว่าที่ไหน ๆ เหมือนกัน ถ้าลงติดลงดินอยู่อย่างนี้ ไม่มีเมืองพอด้วยอรรถด้วยธรรมบ้างแล้วตาย ถ้าเอาตามกิเลสแล้วมีเท่าไรไม่พอ กองเท่าภูเขาสำหรับคนคนหนึ่งก็ไม่พอ เพราะความอยากมันเหมือนไฟรอหาเชื้อเสมอ พอไฟเชื้อเข้ามานี่แสดงเปลวเพลิงขึ้นจรดเมฆ ๆ เอ้า หา ได้มาเท่าไรยิ่งอยากมาก มันก็ยิ่งไปใหญ่ล่ะซี นี่ละโลกเราทุกข์มากเพราะอันนี้เอง ไม่มีใครมองธรรมซิ มองไปตามกิเลสมันก็มีแต่กองทุกข์นะซี จมเต็มบ้านเต็มเมือง เราเอามาอวดบ้างซิ เอออวดธรรมพระพุทธรเจ้าบ้างซิว่า บ้านใดเมืองใดที่เขาว่าเจริญ ๆ เอาความสุขที่เกิดขึ้นเป็นผลว่าความเจริญ ๆ เอามาอวดกันซิ มันมีแต่กองทุกข์เต็มหัวใจ

ถ้าเป็นนอกนี้มันแตกได้มันระเบิดได้ มันระเบิดเสียงดังลั่นอยู่ทั่วโลกดินแดนระเบิดกองทุกข์ มันอัดอันตันใจพอแล้ว มันระเบิดบ้าง ๆ ออกมานี้ไม่มีท้องใดเหลือละ มีแต่ท้องระเบิดท้องแตกทั้งนั้น กองทุกข์มันดันออกมาแตก ๆ นี่ละวิ่งตามกิเลสเป็น อย่างนี้นะ ยังไม่เห็นคุณค่าของธรรม ดีไม่ดีตำหนิธรรม หว่ากิเลสติดบิต ท้องมันจะไม่มีเหลือติดตัวยังว่ากิเลสดี ท้องถูกกิเลสความอยากความทะเยอทะยานผลักดันออกมา ท้องแตก ๆ ท้องระเบิด ๆ เต็มบ้านเต็มเมือง นั้นมันทุกข์มากถึงขนาดท้องแตก กิเลสดัน มันก็ไม่เห็นความทุกข์ไม่เห็นโทษของกิเลส แล้วจะเอาสุขมาจากที่ไหนล่ะ

ธรรมท่านไม่เป็น มีมากมีน้อยยิ่งผาสุกสบายเย็นใจไปตลอด ทั้งโลกทั้งสงสารถ้า มีศาสนาเข้าไปปฏิบัติแล้วจะมีชื่อเสียง นี่มันไม่มีไม่ว่าเขาว่าเรา เราพูดเป็นส่วนกลาง ๆ เอาธรรมเข้าไปจับชิมมันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ อย่าเอาบ้านไหนเมืองใดมาอวดกันว่า บ้านนั้นเขาเจริญ เขามีความสุขความสบาย อย่ามาอวดนะอวดธรรม นั้นละคือกองไฟใหญ่ อยู่ตรงนั้น ที่ว่าเจริญสุดยอดของโลกสมมุติกิเลสสมมุติให้ นั้นละทุกข์สุดยอดอยู่ตรง นั้นเอง ภาระอะไรจะมากยิ่งขึ้นกว่าคนโลภมาก ได้มากเท่าไรยิ่งโลภมากยิ่งขึ้น การ

ป้องกันการรักษาตัวมาพร้อม ๆ กันเลย มีแต่สร้างความกังวลุ่นวายหาความสุขที่ไหน มี ไม่มี

ธรรมไม่มีไครมอง โลกถึงมีแต่กองทุกข์ ไปที่ไหนมีตั้งแต่กองทุกข์เต็มบ้านเต็มเมืองนำทุเรศนะ ทุกข์จริง ๆ โลกเวลานี้ แต่กิเลสปิดไว้ ๆ ไม่ให้เห็น มันเอาเครื่องหลอกเครื่องทะเลอะทะยานมาหลอกไว้ สร้างความหวัง ๆ ไว้เปิดทางสร้างความหวังหวังอย่างนั้นหวังอย่างนี้ ครั้นสุดท้ายก็หมดหวัง ๆ จมลง ไม่ได้เป็นตามความหวังที่กิเลสหลอกนะ เอา จมลงไปแล้วยังหวังอีก โน่นเห็นไหมเห็นโทษกิเลสไหม จมลงไปแล้วยังหวังอีก ยกตัวอย่างเช่น เขาปลูกบ้านสร้างเรือนตึกรามบ้านช่อง ห้องแถวนี้ยาวเหยียด ๆ สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วปิดตาย ๆ ไว้ ใครไปเช่าใครไปซื้อไม่เห็นมี

แล้วเจ้าของเป็นยังไง เงินนี้เอามาจากไหน ไล่เข้าไปถึงต้นของมันก็ไม่พ้นจากธนาคาร เมื่อมันหมดแล้วความหวังความอยากได้ยังไม่หมด ไปหาญาติหามเขามา ได้มาแล้วก็ยังหวังว่าจะขาย ๆ จะขายเท่านั้น ๆ เราจะร่ำรวยอย่างนั้น ๆ กิเลสมันหลอกนะ ครั้นเวลาปลูกเสร็จเรียบร้อยแล้วไม่มีใครไปเช่า ไม่มีใครไปซื้อ เจ้ง ต้นไม้เต็มอยู่หน้าตึกนั้น ไม่มีใครไปเหยียบแถวนี้เลยเป็นป่ารกไปหมด แล้วเงินจำนวนที่ไปสร้างนี้มาจากไหน นั่นดูเอาซิ เจ้าของจม จมลงไปแล้วยังไม่แล้วนะความหวังมันยังหลอกเอาไว้ จมลงไปแล้วอันนี้ยังหวังว่าเขาจะมาซื้อเขาจะมาเช่าอีกนะ ยังหวังอยู่นะ เจ้าของจมอยู่นั้น เห็นไหมโทษของกิเลส มันไม่ให้เห็นโทษของมันนะ มันเอาความหวังฝากเอาไว้ ๆ ไม่ให้เห็นโทษของความหวังนี้ว่าเป็นภัยแก่ตัวเอง ดูเอา นี้ละธรรมท่านพูดอย่างตรงไปตรงมาอย่างนี้

ถ้ามันสมหวังแล้ว สร้างไม่สร้างมันก็สมหวังอยู่แล้วยากอะไร ก็เมื่อมันไม่สมหวังทำเท่าไรมันก็ไม่สมหวัง เพราะกิเลสไม่เคยเอาของจริงมาพูด มีแต่หลอก ๆ หลอกให้ผิดหวังทั้งนั้น หมดหวัง ๆ ทั้งนั้น พวกกันจำเอานะ วันนี้พูดเพียงเท่านี้ละ เอาละ พูดมากเดี๋ยวเขาจะเอาไม่ไล่ตีหลวงตาบัวไม่มีที่อยู่แหละ

ลูกศิษย์ นาฬิกาที่มีที่บอกอุณหภูมิเป็นตัวเลขเจ้าคะ

หลวงตา นาฬิกาเอามาทำไม แล้วหมายความว่ายังไงบอกมา มันเลขอะไรอย่าเอามาไถลันะเดี๋ยวปาเข้าป่านะ เราดูเฉย ๆ มันพิสดารมาเรื่อยอย่างที่พูดตะกี้ นี้ เอานั่นมาอวดเอานี้มาให้ เราก็มืดมือเดียว ถ้ามี ๓ มือเราจะจับที่เดียว ๓ มือปาเข้าปา ๆ อย่าเอามายุ่งวุ่นวายเลย โคตรพ่อโคตรแม่หลวงตาบัวไม่ได้หาความสุขกับสิ่งเหล่านี้สักหนานะ ยิ่งหลวงตาบัวไม่หา เพราะฉะนั้นจึงจะเอาปาเข้าปาละซีมันมากเกินไป ยุ่งมากนะเอามา อันนี้ไม่ยุ่งมากได้เท่าไรยิ่งสบาย บ้านเมืองเรายังเจริญ หลวงตาจะพาเดินให้แน่นหนามั่นคง วันนี้ได้มาแล้วนะ เมื่อวานนี้ดอลลาร์ได้ ๓ ดอลลาร์วันนี้ขึ้นเหยียบหัวมัน

ไปแล้วแหละ แล้วทองคำเมื่อวานนี้ไม่ได้เลย วันนี้ฟาด ๒ กิโลกับ ๖ สลึงเหยียบหัวมันไปเลย เมื่อวานไม่ได้สักบาทเดียว ทองคำวันนี้เหยียบหัวมันไปเลย นั่นชิมันต้องมีวันแพ้ววันชนะซี

ที่ไปเทศน์ ก.ท.ม.นั้นทาง ก.ท.ม.ติดต่อมาแล้วขอสำนวนไป คงจะเอาไปพิมพ์ที่เทศน์ ก.ท.ม. สนามหลวงวันนั้น ทาง ก.ท.ม.เขาขอมาแล้ว

คุณบุษรา มีผู้ถามว่าอสุภะอย่างเดียวหรือที่จะฆ่ากามกิเลสได้ ลูกตอบว่า อสุภะเป็นทางเดินเข้าสู่ใจ ลูกตัดสินราคะตัดทาลงที่ใจ เพราะฉะนั้นต้องพิจารณาอสุภะถึงจะเป็นทางเดินเข้าสู่ใจ นั่นคือสิ่งที่ลูกได้ปฏิบัติมา

หลวงตา ก็ถูกต้องแล้วนี่ ถ้าพูดเฉพาะเป็นคำถามกันตอบโดยเฉพาะจะว่า ลูกพิจารณาอสุภะเข้าสู่ใจ ลูกตัดสินที่ใจก็ถูก ถ้าพูดเป็นสาธารณะว่าให้พิจารณาอสุภะแล้วเข้ามาสู่ใจตัดสินกันที่ใจกลางๆ เข้าใจใหม่ การพูดมันก็มีแยกด้วย เข้าใจหรือเปล่า ถ้าว่าเรานี้ก็พูดเฉพาะเพื่อเป็นเครื่องยืนยันกันเลย ถ้าพูดให้เป็นสาธารณะ คำว่าเราตัดออก เป็นสาธารณะกลางๆ ให้คนยึดเอาจุดกลางเข้าใจหรือเปล่านั้น

คุณบุษรา เราเป็นสาธารณะ

หลวงตา ไม่ เราหมายถึงตัวเรากับคนนี่ตอบโต้กันเพื่อได้ความชัดเจน ถ้ามีหลายคนมีหลายพวกหลายพรรคอย่างนี้คำว่าเราตัดออกเสีย ให้พิจารณาอสุภะแล้ว อสุภะจะก้าวเข้ามาสู่ใจจะตัดสินกันที่ใจเข้าใจใหม่ ไม่บอกว่าเราว่าเขาละเข้าใจหรือ ที่การตอบการพูดมันต้องมีหลายแง่จะแง่เดียวไม่ได้ เข้าใจ

คุณบุษรา เข้าใจเจ้าค่ะ

หลวงตา นี่มันก็พืดกันอยู่ปากคอก ครั้นแก่งขึ้นมันกระจาย พืดกันอยู่ปากคอก เราสงสารเราก็เลยจับเอาดาบอันคมกล้ำมายื่นให้ เข้าใจไม่ใช่หรือ ก็อย่างนั้นแล้ว การพิจารณาอะไรๆ ก็สอนไปหมดแล้ว คือสอนยังงี้ให้จับไว้สดๆ ร้อนๆ นะ อย่าให้มันเฉื่อยช่าอย่าให้บูดให้เน่าอย่าให้จืดให้จางเข้าใจใหม่ ว่าตรงไหนสดๆ ร้อนๆ จับไว้ให้ดี สอนมาก็วันก็เวลาจับไว้สดๆ ร้อนๆ ตลอด ปฏิบัติตามนั้นเข้าใจหรือ ไม่ถามใครละ เมื่อมันเข้าจุดนี้แล้วไปถามใคร เราบอกแต่ว่าจุดนั้นจะเป็นจุดตัดสินใช่ไหมละ นี่ปั๊บมันก็ตัดสินเอง สนุทธิฐิติโก มันบอก เมื่อเข้ามาแล้วจุดนี้จะเป็นจุดตัดสินเอง เข้าปั๊บนี้ตัดสินทันทีเลย มันก็อย่างนั้น ไม่ถามใครเลยมันรู้ของมันเอง มีเท่านั้นละ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd